Mùa thu ơi ! Vẫn nhớ

Tưởng đâu là tôi đã không còn hứng thú đi tìm mùa thu nữa vì năm ngoái cũng đã lòng vòng với gần hai tháng đi tìm những cảm xúc và lá vàng mùa thu từ nơi ông anh ĐQB ở tận Nieuwegein rồi đi ngược trở lên Arnhem là nơi nhỏ em Xixọn Đỗ Khanh để cho xong bài viết *Thăm nhau ngày mưa * cảm xúc về mùa thu nơi đó . Cứ mỗi lần ngồi buồn dở từng trang ghi lại chút kỷ niệm thì mỗi lần nỗi nhớ trong tôi lại đầy rồi lại nước mắt rơi . Nhớ nhỏ em khôn tả , hơn một mùa thu qua rồi không gặp lại được nhỏ, cũng biết bao lần viết mail gửi nhỏ cũng chẳng thấy nhỏ ơi hời . Và cũng có cả chục cái tin nhắn trong mobiel cho nhỏ nhưng cũng thật lặng lờ , tôi nghĩ nhỏ đã biến mất đi một nơi nào khác. Có một vài lần Chân Nguyệt cũng hỏi tôi về nhỏ và cũng vài lần CN gửi tin nhắn cũng thế thôi , chỉ ném trả nơi này những im lặng cùng với những dấu hỏi to tướng ...Tại Sao! ? và Tại Sao!? ... chia tay nhau sao không lời từ giả .

o0o

Những buổi chiều tan sở ,nhìn hàng cây lá thật cao trước bãi đậu xe chỗ làm không xa đã bắt đầu thay màu rụng lá . Ngày bắt đầu buồn thêm những ánh muộn phiền, nhiều khi những buổi sáng ra khỏi nhà đến chỗ làm bầu trời không khác gì trời chiều hoàng hôn, có khi còn ảm đạm hơn . Tôi cứ phải lặng người đi để cố nén những cảm xúc tự dưng buồn từ đâu kéo về vây bủa , lại mong đến những ngày xuân nắng ấm sang năm mà lòng chùng lại vì chao ôi sao mà dài quá khi bây giờ trời mới vào thu nơi đây! ...

Thời gian này là thời gian nghĩ thu được một tuần tại các trường tiểu học và trung học , thế nên con bé nhà tôi đã vội hỏi tôi đi chơi nơi nào vào cuối tuần . Chỗ nơi có thắng cảnh đẹp chắc chỉ thằng nhóc Job nhà tôi là biết nhiều nhất, thế là tôi chuyển tin hỏi ngay trong mobiel và chờ thằng con trả lời . Sau cùng tôi cũng nhận lại tin nhắn chỉ vỏn vẹn chữ OK đủ để cho tôi chuẩn bị tính giờ giấc đi và hôm nào thì tiện nhất . Chúng tôi lại hẹn nhau vào chủ nhật (18Okt09), hy vọng một ngày đẹp trời không mưa vì cũng chỉ mong có thế.

Đoạn đường lên khu công viên có tên Groeneveld tại Amersfoort cũng mất khoảng hơn một giờ lái xe tính từ Rotterdam , trời hôm nay mây mù chắn lối mặc dù chúng tôi ra khỏi nhà rất trễ mãi gần hai giờ chiều . Nhìn trời cao mà cứ sợ không biết lúc nào đổ ụp cơn mưa , trời mới cuối tháng mười chưa sang đông nhưng đủ gây cảm giác lạnh theo từng cơn gió thổi về, vẫn thấy buốt đôi bàn tay nếu quên mang găn , vẫn thấy lạnh rùng mình nếu quên khăn quàng cổ. Tôi quên cái gì thì được chứ mà những thứ lỉnh kỉnh này chắc không thể nào quên . Đến nơi , bãi đậu xe vào giờ buổi chiều tưởng đã trống trải nhưng vẫn không còn chỗ , chúng tôi đợi đến hơn 10 phút mới vào được parking .

Đi dạo vòng ngoài thôi, khu công viên này cũng giống như công viên Nhật tại Denhaag, vì cũng có nơi dành riêng cho trẻ em , chỉ khác là công viên Groeneveld không phải chỉ đánh một vòng là đi hết mà là đi mút mùa lệ thủy vẫn không thấy lối ra . Càng đi sâu vào trong càng thấy được cảnh hoang dã của cây cỏ tưởng như lạc vào rừng thẳm mênh mông , chỉ biết là nơi có đường mòn có dấu chân người là chúng tôi đi tiếp . Vào sâu trong nữa , khu rừng càng hoang vắng ít bóng người qua lại , lâu thật lâu mới thấy có người chạy bộ, nhưng không biết họ bắt đầu từ hướng nào, chỉ biết là ngay lúc đó thấy người đàn ông chạy bộ ngang qua chỗ chúng tôi . Đi tiếp nữa lại thấy có một bà đi thật nhanh về hướng chúng tôi , dáng bà thon gọn mặc bộ Joging đang dẫn chó * đi ị *thì phải , thấy bà vừa đi vừa huýt sáo vừa làm những động tác với con vật cho quen thuộc những cử chỉ và âm thanh của thân chủ như bà . Rồi bà dừng lại trước mặt và hỏi chúng tôi có cần bà chụp hình chung cho bọn tôi một bô hình, thế là tôi giao ngay máy và chỉ bà cách bấm nút nhanh lẹ . Sau đó bà lại thoăn thoắt bước nhanh , định gọi bà chụp chung với bà tấm ảnh kỷ niệm , nhưng bà đi nhanh quá rồi mất hút trong đám cây rừng trước mặt . Bọn tôi theo dấu chân bà phía trước đi tiếp xem có lối trở ra nhưng chỉ thấy đường đi sâu hun hút mà phát

rùng mình . Bọn tôi chẳng ai còn muốn tiến vào sâu trong khu rừng này nữa , nên dò theo lối cũ trở lại tìm hướng ra .

Ghé vào quán ven rừng ăn chút gì cho ấm bụng vì đã cảm thấy lạnh và mõi nhừ hai chân , trong quán không còn chỗ ngồi . Chúng tôi đành ngồi ngoài trời nhưng mỗi người được nhận tấm mền đắp chân cho ấm vì cái lạnh từ phía khu rừng thổi tới ...

Về lại nhà của J gần 7 giờ chiều, mọi người phụ nhau làm bửa ăn tối nhanh gọn và xem một số hình ảnh trong tháng qua bọn chúng đã có những ngày hè thoả thích bên New York, rồi đến Las Vegas sau cùng là tại Cali . Nhìn lại góc phố Bolsa và những con đường, nhìn lại Phước Lộc Thọ .... Trời ạ ! sao bỗng dưng tôi nhớ quá! ....nhớ quá ...Tôi lại nhớ đến người chốn xưa! nhớ đến năm nào có lần gặp gỡ để rồi cái thương cái nhớ đi vào hồn tôi lúc nào không biết .....

Miên Thụy
22Okt2009

